

עין משפט
גר מצוה

א א ב ג ד ה ו ז ח ט י יא יב יג יד
 יו יז יח יט כ כא כב כג כד כה כו כז כח כט
 לו לז לח לט מ מא מב מג מד מה מו מז מח מט
 נא נב נג נד נה נו נז נח נט סא סב סג סד סה
 סו סז סח סט עא עב עג עד עה עו עז עח עט
 פא פב פג פד פה פו פז פחפט פט צא צב צג צד
 צה צו צז צח צט קא קב קג קד קה קו קז קח קט
 רא רב רג רד רה רו רז רח רט סא סב סג סד סה
 סו סז סח סט עא עב עג עד עה עו עז עח עט
 פא פב פג פד פה פו פז פחפט פט צא צב צג צד
 צה צו צז צח צט קא קב קג קד קה קו קז קח קט
 רא רב רג רד רה רו רז רח רט

אמר רב עירובי תבשילין צריך דעה. אריקמנא ודא המניח צריך לומר כי לפתו ופלתו אני מערב. כשמואל דחה מערב אכולה הנרדעא, מר אמר ור' אמי מערב אכולה טבריא, אבל דעת מי שהניחו אין צריך להיות יודע בשעת עירוב אלא אפילו אחר כך. ואפילו קרינו שצמח

אמר רבי אבא ערובי תבשילין צריך
 יש בהלכות ערובי ערובי תחלו
 ואחרי ואחרי והכי מסקינן בהדיא בעירובין
 גברותא לכל אחד ואחד והכי מסקינן
 שיהא ב' סעודות ואם יש שס' מון
 ב' סעודות אינו צריך יותר ואפילו
 במאה יבולין למסמן עליו ערובי
 תבשילין צריך לאחד בין תלמי אינו
 צריך אלא כותב לכל מין ומין:

[לעיל] **ד'נים** קטנים מלוחים אין
 בהם משום בשר וחיין
 נזכרים. דהא נאכלים כמו שאין חיון
 האוכל ומלוחים גזל אם לא היו מלוחים
 יש בהם משום צביון נכרים וחומה
 דאמר בתם' ע"ז פרק אין מעמידין
 (ע"ז ק"ה) כל שאינו עולה על שלחן
 ממלכים ללפס בו את הפס אין בו
 איסור משום צביון נכרים וקאמר
 עולה כגון דגים קטנים וי"ל דהסם
 בקטנים טפי מיידי והכא מיידי
 נדגים שאין קטנים כל כך שפנים
 שיהא עולין על שלחן מלכים ללפס
 בו את הפס:

קמ"ל קמחא עיקר. מכאן אתו
סומכין ליקח מן הגברים
שפת הגולגום הנהיצים שקורין קטעווי"ש
ועובליח"ש דמאי נחוש אי משום פים
אזנא דהירו חכמים אי משום פים
שששלקו בה הא אמרינן קמחא עיקר
ואין לחלק ולומר דשאי הכא
אזנא דמחא כלומר דקמחא שזאן מן
שלקות צלילתו רכס חסור אצל
עגלמחא שזאן עב והוי מעשה חסור
אזנא שחיתר עיקר לא אזלינן לקולא
אי אפשר לומר כן דהא קמחא הכא
אזנא דמחא רכסא עיקר כלומר היה
לנו להחיר אלמא אפי"ה דהיה עיקר
לחסיק דקמחא עיקר ואין לחוש
שחא הנהיצים מעופות עמאים דהא
אזני מוצין ציינו ושמיא י"ש דה
בנהיצים רובס אין בהם דם וסם
שנודקים הנהיצים בשעה שמשמין
אזנאם ברושץ אס י"ש בהן דם וסו
חומרא צנלמא דהא אס לא נבדקו
ומחירין וגם אין לחוש משום בדי
בגלות ומטרפות משום דאזלינן
בבתר הרוב וא"ת והא י"ש לחוש שמי
בנהיצים צנלמא טרופות דלמיר בחולין
דקמחא וסו דלין לוקחין בנהיצים
שנודקין מן הגבר ו"ה י"ל משה צעיריה
שמשום דלית בהו ריעותא דמוכחא
מלמחא ממה שכן טרופות דמגלות
טרופות אמו וחנניה ישראל לגברי
אזנא צנלמא שגולשו דליכא אס ריעותא
לא חיישינן לשום דבר וי"ש לומר

(ז) שיך לתטה אחר וחקמים
מתירין.

ויהא בהן ביה"ט. וג' דינים
לריק שמי סעודות לכל
(פ' פ:) ערובי חללות לרימין
י"א בעירובין (דף פב:) עד

הרסנא עיקר קמ"ל קמ
יערובי תבשילין צרי
בוית אחד לכלל או
אחד ח"ש דאמר רבי
תבשילין צריכין כוית

תחת עיקר אמר ר' אבא
בין כזית איבעיא להו
דלמא כזית לכל אחד
י אבא אמר רב ערובי
בין לאחר בין למאה:
אזי יבשל עליו בתחלה
סמוך עליו לשבת מאי
דליכא כזית לא דאית
בשיל זה צלי ואפילו
וקול"ס האספנין שנתו
תחלתו וסופו אין לו
לעור כלל לא אין
ל יש לו שיעור למטה
רב "ערובי תבשילין
דעת מניה בעינן דעת
או לא בעינן תא שמע
ב אכולה נהרדעא רבי
אכולהו טבריא: "מכרז
מי שלא הניח ערובי
על שלי ועד כמה אמר
שמיה דרבי" עד תחום
דרהו מסדר מתניתא
היויה דהוה עציב אמר
ומר ליה דלא אותיבי
ליה סמוך אדידי לשנה
ומר ליה אמאי עציבת
י ערבי תבשילין אמר
עלמא שרי לדידך אסור
להיות בערב שבת אין
ומיין ולא ערובי הצרות
רובי הצרות אבל לא
שאתה אוסרו בדבר
אוסרו בדבר המותר לו
ה כתנא קמא ושמואל
בעינא להו הלכה כרבי
בשטא דלקולא קאמר
עור לגולה לא כשאתם
י וחכמים אוסרין אלא
מתירין מאי תא שמע
ימי עבד עובדא כותיה
לת הוראה דהאי צורבא
אמרת בשלמא לקולא
אלא אי אמרת לחומרא
יין דמקלקלי בה רבים
דיני

בין לאחד בין למאה. די להם כבדות:
 נכר שלם קרי ליה כל סהול: **תבטיל** זה:
 חדרל ומיני ירקות: **שלות**. מנצול הרבה
י"ס האפסנין. דג מית: הוה ורך ונאכל
 כמו שסוף חין אלף שמונתין עליו
 חמין חוה בשולו כדחנן במסכת שבת
 (דף ע"ה) שדחתו זו היא גמר
 מלאכתו: **שנטנו עליו חמין** גרסינן.
 ששפי' חמין מרברז יו"ט בשול הראשי
 לו: **תחלתו**. כעשה התבטיל חין לו
 שיעור כמה יהא בו: **סופו**. אכלו
 או שאכר ושייר ממנו קצת: **מאי**
 לאו חין לו שיעור כלל. לא לרב ולא
 למעט: **לא חין לו שיעור תעלה**.
 לומר שלא יוספי' בו על כך וכן:
למטה. לא יפחות מחמת: **לריב**
דעת. שדעו שלשם כך נעשו. ורב
 הוהא לא פירש דעת מי ומפרשין
 לה חין ואמרין דעת ודאי פשיטא
 דכי אמר רב הוהא לריב דעת
 דעמו דמינח מיהא בעי דלחיה עדיף
 שפושא לשם כך מיהו מבטיל
 דעת מי שדמינח ללרבו כגון דשאלו
 זה ללורך חכרו כלום לריך שימלך
 בו תחלה לעשותו על פיו: **עד סהול**
שבת. ולעומדים חוץ לתחום לא היה
 דעמו של מניח עליהם ולא עליו היה
 לבן לזוכרין: **מחיר מחטתא**. שהיה
 יודע משניות בגמרא ומחור עליהן
 לפי מר שמואל שהיו סדורות בפיו
 כעיקרן: **סמוך אדירי**. דמעברנא
 אכולה נרדעה שיהי עירו: **לשנה**.
 לשנה אחרת * ורש"ש השנה היה שאין
 יכול להניח ולהתנות: **לדידך אסור**.
 שאין דעמי על המדוין והפושטים
 שאינם חרדים לדברי חכמים: **לא**
ערוכי תלרות. ורש"ש מחר דגמרא
 כמתקן דבר: **שאסא אסורו בדבר**
האסור לו. כח י"ש בידך לאסור עליו
 מלעשות לורך מחר דבר שהוא אסור
 בו ביים והיינו תחומין שאף ביו"ט
 אסור ללחא מר תחום: **או אסא**
אסורו. חין כח בידך לאסור לו
 מלתקן למחר דבר שהוא מותר בו
 ביים ואיסור טעלות תלרות ליהיה
 ביים טוב: **משום דשלה רבי אלעזר**
כו'. לפיכך הותרכו לשאל לקולא
 קאמר שמואל או לחומרמא משום
 דשלה ר' אלעזר לחומרמא ואנו
 שזין דרבי לקולא לפיכך פולאים אנו
 שמואל שקבע הלכה כרבי היכי
 ממני לפלוגתאיהו: **ואמר רב תחלה**
סוראס וכו'. דרב פליג עליה ואמר
 הלכה כמ"ק: **כיון דמקלקלי בה**
רביס. ששוכחין ומטלטלין בלא ערוב:
 היינו

נכרים הואיל ונבלע שומן הניסין בתוך
 "אע"פ שהטירה אין בה משום ב"י דהא
 יגאם שהעיסה יגולושה מן האיסור דרבנן
 ו"א שכן משום ב"י וימורה אומר ה"ר
 זמנרך ברבית המוציא אלמא פת יניחו"י
 ערביין (וערביין דף לח: ושם) דשבת ויו"ט
 ועמא הכא דרבי דהא לזית ליה קדושה
 קדושה אחת הן אבל בשביל שקדושה
 מ' ערוב בשביל שבת:

(א) תוספתא פ"ב,
 (ב) תוספתא שם, (ג) נעיצין
 תוספתא מכות א' ד"ה
 מחרין, (ד) יודף קמה',
 (ה) ג"ה בלעז ויעין רש"א,
 (ו) ויעין תוספתא ע"מ ד' ד"ה
 אמר רבא וימ' חולין פד',
 ד"ה סימנן.

(א) תוב' ד"ה קמ"ל
וכר' ויש שמכירין השומן.
נ"ב ס"א ויש שמתירין
השומן:

דעם צווייטן זייטן לעבן. ווייל
ווען ער פון חסונת חיל
סימן טעל:

הרסנא עיקר, ואז
מוריס נאכל כמות שהיא
חי ושדי (ע"י לוח). קמ"ל
קמתא עיקר, יש בו
משום נישולי עכו"ם,
שהקמא אינו נאכל חי
(שם).